

Fum de lumânare

Ioan Popa

În fiecare zi o luăm de la capăt
Și nu știm pentru ce ne zbatem mereu
Într-un fel de amânare viața-i un geamăt
Și pentru veșnicie așteptăm în antreu...

Cu sănătatea-n risipă, mintea fără un leu,
Ne stingem în suflet, în trup și în cumpăt...
Nu știm pentru ce ne zbatem mereu
Și în fiecare zi o luăm de la capăt

Înstrăinați, nu ne auzim nici în țipăt,
Iar verbul „a face” a devenit un clișeu,
În fiecare zi o luăm de la capăt
Și nu știm pentru ce ne zbatem mereu

Îndoielile ne-apleacă, ne...mută cu tupeu,
La of, la dor, dorințe...nu avem lacăt
Și nu știm pentru ce ne zbatem mereu
Și-n fiecare zi o luăm de la capăt

În fiecare zi lumea-i un freamăt,
Este griul invizibil aflat în curcubeu,
Depart de Alpha, depart de capăt,
Mai aproape de Nulla, decât de Dumnezeu!

În fiecare zi o luăm de la capăt
Nu știm pentru ce ne zbatem mereu...
În fum de lumânare, pacea-mi recapăt,
Punând capac la toate, capac...de copârșeu!